

Narodowe Forum Muzyki

Przestrzeń dla piękna

11

października 2019

piątek

19:00

Wrocław, NFM, Sala Główna

Wielka symfonia

Nicholas McGegan – dyrygent
Katarzyna Zdybel-Nam – fagot
NFM Filharmonia Wrocławska

Program:

Luigi Cherubini (1760–1842) *Uwertura do opery Anacréon* [12']

Johann Nepomuk Hummel (1778–1837) *Koncert fagotowy F-dur WoO 23, S. 63* [30']

I. Allegro moderato

II. Romanza: Andantino e cantabile

III. Rondo: Vivace

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) *Symfonia g-moll KV 550, nr 40* [40']

I. Allegro molto

II. Andante

III. Menuetto: Allegretto

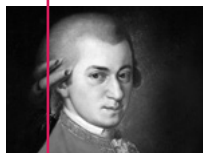
IV. Finale: Allegro assai

L. Cherubini

J.N. Hummel

W.A. Mozart

OMÓWIENIE

Agata Adamczyk

Luigi Cherubini znacząco przyczynił się do rozwoju francuskiej muzyki operowej i wpłynął na styl współczesnych sobie twórców. Przygotował grunt pod eksperymenty dotyczące formy i brzmienia, łącząc elementy technik kompozytorskich charakterystycznych dla epoki romantyzmu z klasycystycznym dostojnictwem i umiarem. Nic zatem dziwnego, że inni artyści, w tym Gaetano Donizetti czy Carl Maria von Weber, inspirowali się jego osiągnięciami – naśladowali go bądź z nim polemizowali. Dzieła Cherubiniego znalazły również uznanie Josepha Haydna, który nazwał go „swoim drogim synem”, a nawet Ludwiga van Beethovena, dla którego był „pierwszym spośród współczesnych”.

Anacréon jest operą dwuaktową, na wzór francuski zawierającą fragmenty baletowe. Premiera dzieła miała miejsce 4 października 1803 r. w paryskiej Salle Montansier. Libretto autorstwa C.R. Mendouze’a, opowiadające o perypetiach miłosnych starożytnego poety Anakreonta, nie wpisało się w ducha gwałtownych czasów napoleońskich, tym samym skazując dzieło na porażkę. Przedstawienie zdjęto po zaledwie siedmiu wykonaniach. Uwertura zaś w późniejszych latach wzbudziła zainteresowanie Carla Marii von Webera oraz Hectora Berlioza, którzy zapewnili dziełu stałe miejsce w europejskim repertuarze.

Podobnie jak u Cherubiniego, w twórczości Johanna Nepomuka Hummla (ucznia Mozarta, Haydna, Antonia Salieriego i Muzia Clementiego) można znaleźć elementy charakterystyczne zarówno dla założeń klasycyzmu, jak i romantyzmu. Doskonałym przykładem procesu przejścia do nowej epoki jest nieopublikowany za życia kompozytora trzyczęściowy *Koncert fagotowy F-dur WoO 23, S. 63* z 1805 r. Choć brzmienie orkiestry pozostaje w nim zgodne z założeniami estetycznymi klasycyzmu, to partia solowa zdradza fascynację autora wczesnoromantycznym, wirtuozowskim stylem *brillant*. Nie bez znaczenia wydaje się to, że Hummel zdobył uznanie jako jeden z najlepszych pianistów swoich czasów.

Symfonia g-moll KV 550, nr 40 to z pewnością jedna z najstojniejszych dziś kompozycji Wolfganga Amadeusa Mozarta. Tematem rozpoczynającym pierwszą część dzieła jest wyjątkowo wyrazista, łatwo wpadająca w ucho melodia – nic zatem dziwnego, że na dobre zadomowiła się w popkulturze. Utwór ten powstał w zaledwie dwa miesiące 1788 r. i należy

do trzech ostatnich dzieł Mozarta w tym gatunku. Co znamienne, żadne z nich nie zostało napisane na zamówienie, jak mogłoby to wynikać ze wcześniejszej praktyki kompozytora, lecz z wewnętrznej potrzeby – wkrótce takie podejście do pisania muzyki stało się charakterystyczne dla twórców romantycznych, stało się ich „apelem do wieczności” (jak pisał Alfred Einstein).

Pierwsze wydanie *Symfonii g-moll* ukazało się w 1794 r., czyli dopiero po śmierci Mozarta – stąd wątpliwości muzykologów dotyczące tego, czy dzieło zostało wykonane jeszcze za życia kompozytora. Z całą pewnością jednak istniejej dwie wersje utworu: z kłarnetami w obsadzie bądź bez nich.

W dramatycznym *Allegro* rozpoczynającym *Symfonię g-moll* muzykolodzy przez lata doszukiwali się związków z nie najlepszą w tamtym czasie sytuacją życiową Mozarta – spadkiem przychylności publiczności wiedeńskiej oraz problemami małżeńskimi. Idąc za tą myślą, Alfred Einstein (biograf wiedeńskiego klasyka) wyjaśniał: „[...] jeśli przeniesiemy się wyobraźnią w tamtą epokę, która nie lubiła oglądać cudzych dramatów bez zastony narzuconej wstydliwie przez powściągliwość lub wyraźną przesadę, zrozumiemy, że mogli współcześni Mozartowi uważać tę symfonię za »okropną«”. Czy jest zatem zbyt tragiczna i zbyt osobista? Zdania bywały podzielone. Robert Schumann kładł duży nacisk na jej lekkość i wdzięk, uwypuklając tym samym różnicowany charakter kompozycji i nawiązania do stylu opery buffa (szczególnie w radosnej części ostatniej). Innym natomiast *Symfonia g-moll* pozwalała zanurzyć się w „otchłań duszy”. Bez wątplenia jest to dzieło wyjątkowe z kilku powodów: niezwyklej melodyjności tematów, pogłębionej wyrazowości i nowatorskiego charakteru, niejako zapowiadającego następną epokę.

Nicholas McGegan

Został nazwany przez „The Independent” jednym z najlepszych dyrygentów barokowych swojego pokolenia. Kształcił się w Cambridge, Oksfordzie i Londynie (w Royal Academy of Music). Jest dyrektorem muzycznym Philharmonia Baroque Orchestra i głównym dyrygentem gościnnym Pasadena Symphony. Występował z New York Philharmonic, Los Angeles Philharmonic, Hong Kong Philharmonic Orchestra, Capella Savaria, Royal Concertgebouw Orchestra, Swedish Chamber Orchestra, BBC Scottish Symphony Orchestra, Royal Scottish National Orchestra, NDR Radiophilharmonie, MDR Sinfonieorchester Leipzig, City of Birmingham Symphony Orchestra, Bournemouth Symphony Orchestra i Hallé Orchestra. Jego

Nicholas McGegan, fot. Steve Sherman

Katarzyna Zdybel-Nam, fot. Łukasz Rajchert

dyskografia obejmuje światową premierę nagrania Zuzanny G.F. Händla, które zdobyło nagrodę magazynu „Gramophone” i nominację do nagrody Grammy.

Katarzyna Zdybel-Nam

Jest absolwentką Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie. W 2015 r. uzyskała na Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu stopień doktora sztuk muzycznych. Jest laureatką międzynarodowych konkursów, m.in. w Moskwie, Oxfordzie, Bostonie, Chieri i Pesaro. Jako solistka wystąpiła m.in. ze Stuttgarter Kammerorchester, Sinfonią Varsovią, Orchestra Filarmonica di Torino, Orchestra Filarmonica

Marchigiana, NFM Orkiestrą Leopoldinum i Capellą Cracoviensis. Współpracuje także z Royal Danish Orchestra, Gothenburg Symphony Orchestra, Göteborg Opera Orchestra, Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken Kaiserslautern, Iceland Symphony Orchestra, Orchestre de Chambre de Lausanne, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Narodowej. Od 2007 r. jest solistką NFM Filharmonii Wrocławskiej. W 2014 r. ukazały się jej dwie płyty: *Portrait* oraz *Poezja dźwięków*, a w 2019 r. – nagrany z Katarzyną Kluczewską album *Romantic Works*.

Skład NFM Filharmonii Wrocławskiej w sezonie 2019/2020:

I skrzypce

Radostaw Pujanek (I koncertmistrz), Marcin Danilewski (koncertmistrz), Dariusz Blicharski, Bartosz Bober, Dorota Bobrowicz, Elżbieta Bolsewicz, Maria Brzuchowska, Ewa Dragon, Beata Dziekańska, Jowita Kłopotka, Anita Koźlak, Malwina Kotz, Danuta Drogowska, Sylwia Puchalska, Beata Solnicka, Dorota Tokarek, Anna Undak

II skrzypce

Wojciech Hazuka (koncertmistrz), Tomasz Bolsewicz, Wioletta Porębska, Tomasz Kwieciński, Wojciech Bolsewicz, Zuzanna Dudzic-Karkulowska, Alicja Iwanowicz, Krzysztof Iwanowicz, Marzanna Kałużny, Małgorzata Kosendiak, Ewa Kowol-Stencel, Andrzej Michna, Dorota Stawinoga-Morawiec, Marzena Wojsa, Lilianna Koman-Blicharska

altówki

Artur Tokarek, Artur Rozmystowicz, Bożena Nawojka, Magdalena Dobosz, Paweł Brzychcy, Bogusława Dmochowska, Marlena Grodzicka-Mysłak, Ewa Hofman, Marzena Malinowska, Michał Mazur, Jolanta Mielus, Aleksandra Wiśniewska, Aleksandra Zych, Wojciech Koczur, Wiktor Rudzik

wiolonczele

Maciej Młodawski (I koncertmistrz), Maciej Kłopotcki (koncertmistrz), Wojciech Fudala (zastępca koncertmistrza), Jan Skopowski, Sylwia Matuszyńska, Ewa Dymek-Kuś, Lidia Broszkiewicz, Radostaw Gruba, Anna Korecka, Dorota Kosendiak, Robert Stencel, Miłosz Drogowski

kontrabasy

Janusz Musiał (koncertmistrz), Damian Kalla, Krzysztof Królicki, Czesław Kurtok, Jacek Sosna, Jan Galik, Marek Politański, Paulina Rostanec

flety

Jan Krzeszowiec, Ewa Mizerska, Małgorzata Świątoń, Henryk Rymarczuk

obój

Wojciech Merena, Justyna Stanek, Waldemar Korpak, Aleksandra Majda

obój, róg angielski

Stefan Małek

klarnety

Maciej Dobosz, Jan Tatarczyk, Mariola Molczyk, Michał Siciński, Arkadiusz Kwieciński

fagoty

Katarzyna Zdybel-Nam, Alicja Kieruzalska, Józef Czichy, Bernard Mulik

roggi

Mateusz Feliński, Adam Wolny, Łukasz Łacny, Czesław Czopka, Jan Greła, Robert Wasik

trąbki

Aleksander Kobus, Piotr Bugaj, Aleksander Zalewski, Paweł Spychała, Justyna Maliczowska

puzony

Eloy Panizo Padrón, Paweł Maliczowski, Wojciech Nycz, Mariusz Syrowatko

tuba

Piotr Kosiński

perkusja

Miłosz Rutkowski, Aleksandra Gotaj, Krystyna Wojciechowska, Adrian Schmid, Camille Bialas

kotły

Diego Yañez Busto, Jacek Wota

harfa

Malwina Lipiec-Rozmystowicz

saksofon

Władysław Kosendiak (stała współpraca)

fortepian

Alina Wojtowicz (stała współpraca)

Organizator:

NFM – instytucja kultury miasta Wrocławia współprowadzona przez: